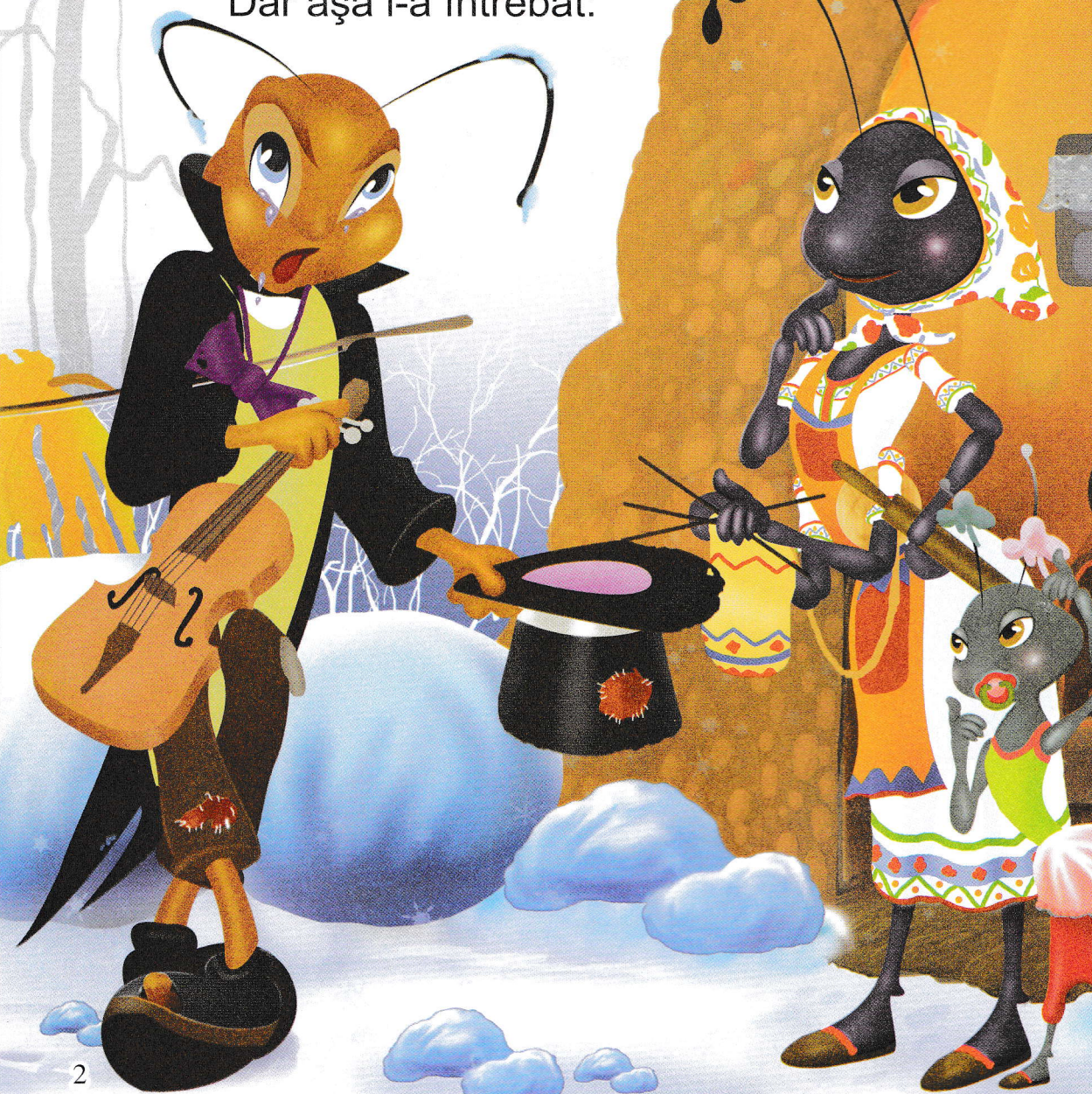

Greierul în desfătare,
Trecând vara cu cântare,
Deodată se trezește
Că afară viscolește,
Iar el de mâncat nu are.

La vecina sa furnică
Alergând, cu lacrimi pică
Și se roagă să-l ajute,
Cu hrană să-l împrumute,
Ca de foame să nu moară,
Numai pân-la primăvară.
Furnica l-a ascultat,
Dar așa l-a întrebat:

– Vara, când eu adunam,

Tu ce făceai?

– Eu cântam

În petrecere cu toți.

– Ai cântat? Îmi pare bine

Acum joacă, dacă poți,

Iar la vară fă ca mine!

(Alecú Donici)

DOUĂ POLOBOACE

Un poloboc cu vin
Mergea în car pe drum,
Încet și foarte lin.
Iar altul cu deșert,
Las' că venea mai tare,
Dar și hodorozea,
Făcând un vuiet mare,

Încât cei trecători
În lături toți fugeau,
Atunci când el folos
Nimic nu aducea.
*Asemenea în lume,
Acel ce tuturor
Se laudă și spune
În trebi puțin sporește.
Iar cel ce tace,
Și treabă face:
Acela întotdeauna
Mai sigur isprăvește.*

(Alecă Donici)

VULPEA ȘI BURSUCUL

– Da dincotro și unde alergi tu așa iute?
Bursucul întâlnind pe vulpe a întrebat.
– Of, dragă cumetre, am dat peste păcat,
Sunt, iată, surghiunită!
Tu știi că eu am fost în slujbă rânduită
La o găinărie.
Cu trebile ce-aveam, odihna-mi am lăsat,
Și sănătatea mi-am stricat.

